

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05	cèn. pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'55	»
Un any.....	2'50	»
Per dotzenes.....	0'45	»
Num. a atrassats des 2.ª tom.....	0'05	»
Id. id. des 1.ª tom.....	0'07	»

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca.....	3 mesos.....	0'95
	1 any.....	3'25
Dins Espanya.....	3 mesos.....	1'00
	1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangè.....	3 mesos.....	1'50
	1 any.....	5'00

ES COSÍ EN VERGOÑA Y MESTRE CONCIÈNCIA.

Aquests dos xeruchs se trobaren s'altre diassa, à hora que comènsan à cantà es mussòls, y à revolotetjà ses òlibes, y prengueren padrís à ses Quatre Campanes, que ni son campanes, ni son quatre... y m'armaren sa siguent conversa:

—Feya un munt de temps que no vos havia vist, estimat cosí *En Vergoña*.

—¡Que voleu que vos diga, mestre *Conciència*! ¡Un homo de nòltros ja no pòt anà p'es mitx! D'ensà qu'han amollat en banda m'estich arreconadèt à dins casa, y horabaixa de tot surt à donà quatre passes à prendre un poch la fresca, y totsolet, val més totsòl que mal acompanyat.

—Axò que deys, es s'evangèli; no hey porèm anà p'es mitx; sa mala criansa s'ha fèt ròtlo de sa coua, y ha prèns el mon per conta sèu. La setmana passada, vaitx sortí de feynes... ¡fosca! vaitx anà à donà un *pesabé* à ca un mòrt; una pòbre dòna qu'es quedada en cinch infants; vos la devèu coneixe, sa dòna d'En Bòtil.

—¡Pròu, un bòn jove! no era gayre mañós, però molt fané, honrat à carta cabal, havia trèt s'avió de son pare que era tot un *hombre*; es pá, pá, y es peix, peix; y de paraula sèua en porian tirà un acte.

—¡Justo...! ydò còm deya; me vaitx topà en tres ó quatre xètxeres... que tots plegats no pagavan la còsa, y me coneixían, perque, jò vaitx sentí qu'un baix, baix, deya: «Axò es mestre *Conciència*» y un altre respongué: «¡ja balla! are ferèm una riaya.» Y aquell *currete* s'acostà à mí, y fent es distrèt digué: «¡Vaja si n'hi ha de brutó p'el mon, ja es hora de fé una netetjada gròssa!» y mentres deya axò em pegá coscorrada amb so colso, y girantsè à n'els altres digué: «¡Mirau aqueix homo de quina manera m'ha embrutat!» y tots rigueren de s'acudit.

—¡No es mala! però sa que me passà à mí va essè més faresta. Feyan sa taròla uns quants estornells, y n'hi havia

un parey de grisos: jò passava de lo més tranquil, qui mal no fà, mal no pensa, y un d'ells, no sé si amb so pèu, ó en sa vergueta de ganxo me fé sa traveta y en tomà demunt un munt de cals... y si no acluch ets uys, pèrd la vista. Fèta sa currada, fogiren, m'axecàren es veynats y gent que passava. Llavò, es cap d'una estona, comparegué un Municipal, demanant qui era que m'havía tomat dins sa cals; y per tot consòl, de told'una ne vaitx trèure: «*Como yo les pueda agafar, ya se recordarán por mucho temps del Municipal.*»

—No hey porèm anà p'es mitx: reyna massa mala criansa.

—Es cap de dies se vá afiná qui eran aquells que me tomaren. Me fèren anà, vulgues no vulgues, devant l'Alcalde, diguent que la justicia y ses ordenances havían de quedà bé. Aquell estrumbol en sortí còm amb aygo benehida, una munta de casi rès, y quant devallavan de dalt La Sala encara fènt sa tòrta de cluch uy se rèya de mí.

—Jò heu dich, si segueix axí y no s'hi pòsa remey, dins poch temps veurèm qu'à n'els homos de bé, de vergoña y de conciència, los arribarán à tirà trònxos, còm si vèssen una còsa estranya.

—Just un animal raro, ja poch hey falta.

—¡Hòmo de Deu! no hey ha pañy qui serv, ni puntal que aguant. En temps nòstro, quant eram jovenòts, ¡guarda que mos tocás la *Queda* fóra casa! ¡Fumá devant mon-pare? *ni por penso*. ¡Cassinos? ¡Ja hauríam estat ben posats!

—¡Bòn punt em tocat! ja se vé que sa jovintut s'ha d'espayá, y un dia à sa setmana, ó festes añaís s'òlla gran va dins sa petita: nòltros anavam à Can Veta à jugà à la bolla; à n'es triquet de la pilòta; qui feya una lladriòla per surá un gall inglés, bufava amunt... un dia en l'any à ses títeres, y devegades à sa comèdia .. encara em recòrd d'aquella que fèren de la Beata Catalina, ¡vaja si estava bé allò, y ella amb aquella bona positura, y aquell hòvol que feya de donat, y bé en feya de crits quant el Dimoni el rapiñava!

—Ydò, fiet, tot ha mudat. Ara, tota

la nit se vá de parranda armant escándol; criansa. y obediència à n'els *superiós* es veu tan pòch còm mosques blanques; si se dona *permís* fins à les onze, s'allarga fins à mitja nit, los deixan fé prenen fins à les dues, no deys rès y s'allargan fins à les quatre ó les cinch y qu'en surt d'aquest desconcert? breveròls y nafres, qu'arriban à qui no n'es causa.

—Amb axò, mestre *Conciència*, jò no heu sé si arriban à qui no n'es causa, perque, mi estich, que tothom hey ha fèt feyna à n'aquest esboldrech. Jò he sentit pedricá moltes vegades que quant el Bòn-Jesús digué que qui no dugués pecat tirás sa primera pedra, ningú le va tirà. Ydò, jò crech que tots per *lds* ó per *nefas* no n'estám nets.

—Y tenui rabó, cosí *En Vergoña*, que no fà mal no més aquell qu'en fà, sinó que també en fà aquell qu'en deixa fé, ó no pòsa mèdis per aturarhó.

—¡Saben, mestre *Conciència*, còm ha prèns tant de fil aqueixa milòca? Axò no es rès; axò es una atlotada; axò es còsa del temps; axò, no heu paga parlarné; qu'hey tarèm, deixemhó corre; y qui l'ha fèta que l'engrons; y tothom l'ha fèta, y tothom l'ha d'engronsa; y quant tenim es cap romput li posám cervellera.

—*Prosupuesto* que tot es mal vé de axò; ¡quant es verde se doblega! Jò n'he vistes, y me n'han contades, que pareixia mentida. just dins es ram de no volè agontá collaret ni à pare, ni mare, ni à cap casta de criatura creada per *superiò* sobre la terra. Y no parlèm dins l'ofici; es mestres hey han d'anà molt tocats y posats y barret en má, y qui té mossos y fadrins bònns, que sòlen essè poch, los ha de tení més mirament que per manetjá vidre.

—Nòltros ja som empèsos, hem prèns es cap avall de tot, y dins es poch temps que mos queda, no veurèm fins ahont arribará la còsa; però creys que p'es rumbo qu'ha prèns estarà ben avant. ¡Si es nòltros véys obrissen els uys y vèssen lo que passa y es giro que dú! tornarían *babaluèts*.

—¡Rès d'en temps primé! si li pegám per mides, ja no hey ha cortarades y se

diuen *hectàleas*; per pams y cana, tenim es *metro*; en llòch de mesura per cortes ara se fa amb un *astròlech*; ses llogos son *krislòmetros*, per una carnicera pesan un *kilo*...

—Ja el mos fan suà à n'es *quilo*!!! Y no diguem res d'es ram de moneda! primé teniam sòus, tresetes y menuts, plata abastament, 7 òr, à balquena. Y jara! jò ja no fas memòria d'es mudament: comensarem per escuts y dècimes: llavò pessetes y cèntims; llavò papé... y mos arribarem à trobà mes embolicats que Sant Pere y Sant Bernat: y quant un homo havia prèes es cap d'es fil, y ja n'treya un poch la neta, de còp y boley un giro, y una còsa nova.

—Mirau qu'un que no té cap per arribà à trèure contes! Jò, sabèu que fas, quant pàch ó em pagan, dich, contau y preniu, y jò prenh... y no cont, y si m'engauan, es mal el mos partim, jò prenh aquí sa part que'm toca, y à ells ja els ho daran quant hora sia.

—Bé... però es contes axí no deuen batre de lo milló, porque si vos afinan s'enginy, hey aficaràn de duro. ¡Ja la mos fèren bona amb so mudament de moneda! Estavam de lo milló: porque amb sa gola de s'augment sempre s'òr tornava aquí; allò era una còsa molt ben pensada. ¡Ara, en veure una dobla de vint en pessa, un homo s'ha de llevà es capell y ferli cortesia!

—Y còm se feu axò de desbaratà una còsa tan ben compòsta?

—Quatre arregladós nòus, que breuetjavan de veure enfòra, y no se veyan es cap d'es nàs, y axò qu'eran xatos; y si es tòrt, si es mèllera; ydò, fessèm: y la fèren, y...

Amb tot y axò, à lo milló de sa conversà, la desbarataren una guarda de bous d'Alger qu'acabavan de desembarcà, y los duyan cap à n'es vall, y crils, y corregudes y polsaguera; mestre *Conciència* y es *cosí En Vergoña* prengueren pipa cap à ses pareyades; y jò de darrera un banch de pedra, vaitx deixà passà aquella invasió: fent propòsit de tornà guipà aquells dos personatges, que duyan una conversà tant del cas.

TÒNI TRÒ.

SA FIRA DEL RAM.

Hala pares, alegrauvos,
Qu'es demà el día del Ram,
Que vos bnyda sa butxaca
Per dar goitx à n'els infants.

Hala, hala; à comprà juguetes,
Que ben garrides n'hi ha,
Ja passareu p'es Teatros,
J'han vengut els catalans.

Aquella vòl una nina,
Aquell vòl un bòn cavall,
S'altre vòl una capella,
S'altre els arreus de soldat.

Aquella vòl una cuyna,
Un pianet y un sofà,
Un lletet, debanadores,
Y es bòn rollo que no falt.

S'altre vòl una guitèrra,
Un titerero ó un nan,
Y de tot quant s'enamora;
Seguit, sòls fa demaná.

Hala, hala, à comprà juguetes;
Ninets alegres jugau
Ara qu'el temps vos ho dona
Que no gosareu tant may.

¿Veys aquella qu'ara engronsa
Una nina de padàs?
Demà serà espòsa y mare
Y sos fills engronsará.

Y en llòch d'els plers qu'ara gòsa
Tendrà penes y trabays
Y la veureu afañada
Cosiat, fènt calsa ó fregant.

Y aquell que vòl una trompa
Tal vòlta en essè més gran
L'agut sò d'una corneta
Dèu sab si el farà penar.

¡Però, que dich, angèls bells!
Jò no vos vuy recordá
Les desdixes de la vida;
Massa prest ellas vendrán.

¡Ah! los gòigs de l'infantesa
Fujan per no tornar may!
Unichs plers, que mos recòrdan
Sense que fèl los amarch!

Més jò xarrant aniria
A sortir à un'altre part....
Parlèm tant sòls de juguetes...
¡Anèm tots à veure el Ram!

UNA SECVATGINA.

CARTES FILOLÒGIQUES.

TERCERA.

A mon amich X.:

Sí, amich méu, sa nòstra llengo es d'un gènit originalíssim y tot nou. Tenim paraules que, p'es sèn laconisme, ténen una expressió tan espontànea que no necessitan altres mots per fé sentí ó per alegrá. Y, còm ses demés llengos cultes, sa nòstra llengo se divideix en tres distintes formes: literari, llis y vulgar. Literari, aquell estil usat en poesia y retòrica; llis, aquell que serveix per explicacions científiques ó morals axí mateix, manifestades à devant un concurs més ó manco il·lustrat; y vulgar,

s'estil pròpi de conversacions de família ó narracions populars.

Sa primera qualitat que destaca de sa nòstra llengo es sa franquesa de dicció. Ses redundancies li son desconegudes. A vegades un sòl mot significa més qu'un llarch discurs amb un'altre llengo. Sa nòstra llengo es sa més rica del mon en superlatius y en diminutius. Sa primera paraula homo, per ecsemples, tenim: homo, homonèt, homonarro, en superlatiu; y en diminutiu: homo, homonèt, homoniquèn. Amb espressions abverbials, tenim un *pús*, *may*, *més*, d'una fòrsa negativa que no coneixen ses demés llengos.

Però en lo que demòstra sa nòstra llengo una riquesa bastant notable es en sos verbs y en sos adjetius abverbials. Tenim una multitud de verbs que sa llengo castellana, tan esplèndida còm es, no'n pòt fé gala axí còm nòstros; tals còm *anyorar*, *romandre*, *planye*, *ajèurersé*, *acotarsé*, y molts altres qu'era no tènch à la memòria. Casi tots es nòstros verbs ténen es sèn nom adjectiu, nòms que son desconeguts ó poch manco à ses demés llengos, còm per ecsemples: *anyorat*, *ajagut*, *adormit*, *anyorada*, *ajaguda*, *adormida*, etc. S'article es igual y ofereix sa mateixa consonancia que sa llengo francesa é italiana en quant à s'escriptura ja que no en sa manera de dí. Sa nòstra llengo literaria té: *el*; *els*, masculí y *la*, *les*, femení y *lo*, neutre; sa llengo francesa *le*, *les*, masculí y *la*, *les*, femení y *le*, còm à neutre. Sa llengo italiana *il*, *i*, ó *gli*, p'es masculí y *la*, *le*, p'es femení y *lo*, còm à neutre. En quant à s'eliasió que emplean ses dues llengos es sa mateixa de sa nòstra à poca diferència y aquesta eliasió es molt lògica porque influeix d'una manera notable à s'armonia y à sa dulsura de sa paraula.

Molts atribuheixen à sa nòstra llengo es defècte d'essè aspre y malsonant en sa majoria de mots. Més jò crech que aquest defècte dependeix no precisament d'es llenguatge sinó de qui'l parla y de qui l'escriu. Evitant sa cacofonia s'evita sa mal sonancia y essent poch esplèndits amb aquelles paraules acabades en *d*, ó *t*, s'evita s'aspror que li atribuheixen tan injustament. Sa nòstra llengo es molt dolça, molt cariñosa, plena de dulsura quant se tracta de poesia; molt enèrgica, molt valenta, quant se tracta de conense, d'un bòn consey. Mira amich méu, aquest ecsemples:

«Glòria y fama tot es perdut.»

¡Fuitx d'aquesta casa, vestèn, no tornis pús!

¡Ah, fuy méu! escolta ta consciència. ¿Que't diu?

Ja heu veus, mira quin contrast, quin laconisme més valent, quina expressió més cariñosa, quina armonia més natural y més xalesta. Y no digues qu'he triat paraules per formá un'oració favorable; de cap manera, son ses primeres

paraules que m'han vengut a la memòria; cada punt les deym fins y tot amb llenguatge d'es poble, cada punt sense volè formam oracions molt més dolces ó més enèrgiques segons ses circumstancies. Y en poesia sa nostra llengo es, no heu duptis, amich méu, una de ses més galanes y més esplèndides en mots, en sentiment y en originalitat.

Amb so tecnicisme de ciències es veritat que mos faltan paraules; però axò no dependeix més que de que ses ciències y es seus adelants son més joves que sa nostra llengo y aquesta no va porè recuhí a temps aquelles paraules tècniques que surten cada dia a n'el mon de sa conversa. Axí mateix porèm di *telegraf* en lloch de *telégrafo* camí de ferro en lloch de *línea férrea*, etc., perque sa nostra llengo no es tan esclussivista que no puga admetre aquells mots que s'impòsan avuy en dia y que son necessaris per sa comprensió de ses idees modèrnes. En cas igual s'ha vista y se veu sa llengo castellana de manera qu'una paraula tècnica encara que sia inglesa la se fa séua y l'escriu tot seguit a n'es seus dictionaris.

Y si d'es llenguatge científich passam a n'es llenguatge foral mos trobarem igualment qu'hey ha moltes paraules que s'adaptan molt bé per fer-se nostres y que sols falta una petita reforma perqu'aparegan sense violència y totes naturals.

En quant a mitologia clàssica mos es fácil una modificació passant per demunt aquells detalls que res signifiquen y que res volen dí. Es deus *Neptuno*, *Marte*, *Baco*, etc., los poríam anomená *Neptun*, *Mart*, *Bach*, etc., perque no cregues, amich méu, que tals noms dits en castellà sían es purs y es lligitims, y sinó, demanau a n'es francesos y te dirán que *Marte*, es *Mars*; *Neptuno*, *Neptune*; *Baco*, *Bachus*, etc.

Ton amich,

† F. G.

DÈCIMES AL PECADOR.

Pensa que t'has de morí
Qu'hey ha glòria, qu'hey ha infèrn,
Que res del mon es etèrn
Y judici has de sufrí;
Present sempre has de tení
Es teu bé ó mal obrá
Qu'haurás fèt sense pensá.
Si ara en aquest moment
Te morisses de rebent
'Hont 'nirias a pará.

II.

No enutjes may a ningú,
Tracta d'essè bon cristiá.
Qu'aquesta glòria será
Testimóni quantre tú;
Pensa per viure segú

Mòrt, judici, infèrn ó glòria,
Deixa tota vanaglòria.
Ten gròs arrepeniment,
No t'treguis del pensament
Sa téua curta memòria.

III.

Si creus que t'será degut
A sa derrera ocasió
Un acte de contrició
Molts n'hi ha que l'han tengut,
Y de pòch los ha volgut;
¡Oh! ¿qui tan loco será
Qu'amb éstat se posará
De deixá per un instant
S'ocasió tan important
Per s'animeta salvá?

IV.

¿Sa téua vida qual es?
Mira que quant morirás
Des bé qu'allá trobarás
No t'en ha de sobrá res,
Has de tení per entès
Qu'arrera no tornarás
Mira es perill en qu'estás,
Qu'es motiu per aturdí
El sèbre qu'has de morí
Y no sèbre ahont pararás.

EN PERE.

DEJUNÁ PER FÓRSA.

Més de quatre vegades he tengut sa ploma en sa mà, per escriurervós aquesta història verdadera, y altres tantes he tornat arrera, perque per comensá a dejuná, no vos volia doná mals ánimos; però, ara que ja casi hem passat sa Corema, y qu'heu tastats es dijunis no vos vendra de nou.

Ydò heu de pensá y creure, ignorants lectors, que jó quant era jovenòt vaitx determina anarmèn a Puerto-Rico, y abans de anarhi, vaitx escriure a una familia coneguda méua, que me tenguessin una casa per jó, y me pòs en camí.

Quant vaitx arribá, ja m'esperavan a n'es Mòll aquella bona gent, y m'en fèren aná a ca-séua, diguentmè que tendria totes ses comoditats que volgués. Jó que venia cansat des viatge me vaitx posá a dormí, y quant me vaitx axecá me cridaren per diná, y jó avesat qu'estava a menjá bons *beafleaks* y *rostbeafs*, m'en vaitx dú un xasco de primera; figurauvós qu'eram nòu de familia y mos tregueren per tots, tres unses de fidèus a lo més, axò sí, bròu n'hi havia per llarch, jó just los vaitx tastá, de tant que m'agradavan; y després mos varen trèure dos òus estrellats, y poreu pensá lo que mos tocá a cada un, y derrera tots aquests aguiats que n'hi havia per rebentá (de caldo) una bona escudella de cafè amb melassa, y..... res pús.

Jó, còm som molt prudent (Deu no

m'ho tenga en retrèt ni vana-glòria) no vaitx dí res es primé dia, emperò ja vaitx veure qu'havia caygut amb uns *mossons re-tenits*, còm solèm dí. L'ondemá me varen doná una cosa per l'estil. Per no allargá més sa processó, heu de sèbre que de denòu dies qu'hey vaitx está, en vaitx menjá sètze de fidèus, perque pens qu'aquella familia em *volian* fè torná un fidèu: jó no sabia còm m'havia d'espasá sa talent, y un día anant a passeljá vaitx passá per una ténda d'aquestes que venen formatges y *jamons* y còses axí, y sa casualitat volgué qu'el amo fós mallorquí, y jó còm el sabia bastant, li vaitx comensá a doná conversa fentli creure qu'era també mallorquí; fins que sa conversa acabá, fentli despenjá un cuxòt, una pessa de formatge de *patagrás*, y uns quants panets, y allá, me vaitx atapí fins que vaitx porè. L'ondemá torn a fè un altre estació allá mateix, fins qu'acabats els assumtos me torn embarcá per vení, amb propòsit de no torná aná may pús a viure amb gent coneguda, que'l fassen dejuná per forsa; perqu'a Deu sols li agradan es dijunis de bona voluntat.

PP. DALIA.

LES SÈT PARAULES DE CRISTO EN LA CREU.

Dalt una creu enclavat
Dins un mar de gran dolor
Préga per lo pecador
Vòstron còr, tot caritat.

Quant un lladre molt sumís
Vos demana vòstra pau
Enseguida el convidau
Per anar al Paradís.

¿Vòls coneixe pecador
Lo que Jesús t'ha estimat?
Puis per Mare t'ha donat
La séua. ¡Oh quin amor!!

El desamparo més trist
Que sa puga imaginá
Per tots nòltros el passá
Desde la creu Jesucrist.

Estant ja pròp l'agonía
D'aquell gran Màrtir d'amor
Fèl li doná el pecador
¡Oh maldad! ¡Oh tiranía!!

Aquell Deu de caritat
Un pòch antes de morí
Amb veu molt trista va dí:
¡¡Tot, tot, ja está consumat!!

Consumat ja de dolor
Pòsa el cap sobre son pit
Dóna a Deu son esperit
¡¡Y, mòr..... Víctima d'amor...!!

MESTRE GRINOS.

XEREMIADES.

Agrahím còm es degut s'obsèqui de haver-mòs enviat sa Compañia *La Curtidora industrial* un ecsemplà de sa Memòria lletgida à sa séua darrera Junta General, la qual demòstra lo pròspera que se tròba dita Societat.

**

Donám les gracies à Don Jacinto Feliu y Ferrá digne president del *Círculo mallorquí* per s'atenció qu'ha usat envers de nòstros convidant-mòs à n'es conèrt sacro que dona aquesta Societat escullida demà vespre dins els séus salons. De següé que serà una funció notabilíssima.

**

Así diuen qu'han d'anà. ¿Qu'hey anirán? Dijous vespre heu sabrèu. Alèrta qu'entre els caperutxos no s'hi afich qualque caperutxa, còm es derré any que n'hi anaren.

**

Ses òbres de reparació fètes dins l'Iglesia de sa Parròquia de Sant Miquel estàn à punt de quedà llèstes prest. No desdiuen des bòn gust amb que se dugueren à èfecte ses d'els dos portals de sa mateixa Iglesia; y aquesta reparació s'es fèta de sa manera més senzilla y hermosa qu'es podíà fé. Nòstros estám per la veritat y dins el Temple del Pare de la Veritat no hey ha d'havè mentides; per lo mateix aplaudím de tot còr es que s'haja prescindit de tot ornament y procurat imitá lo milló possible sa pedra que compòn aquell notable temple de Deu. Rens hauría produhit es bòn èfecte que presenta ara aquell interior, senzill y sense pretencions. Donám s'enhorabona à s'Economo y al Mèstre de s'obra p'el séu bòn gust y bona ecsecució; y desitjam que tenguin molts d'imitadós.

COVERBOS.

Una vegada un señó convidá à un garrigué séu à anà plegats à l'Iglesia perque sentís ses matines de fás, (era un dimecres Sant). Aquell garrigué que no havia sentit dí tal còsa may, ho esceptá gustós per veure que seria. Arribats que foren dins l'Iglesia, preguntá es garrigué:

—¿Señó: y còm se diu axò que cantan tant trist?

—L'ofici de Tenébres.

—¿No podèm tení rès de nòu?

—¡Cá!! (digué es señó.)

—¿Y que son *fantasmes* que surten?

—Es llums s'apagan, y senten un gran rendu.

—Però, señó: y..... però...

—¡¡Calla!! no xèrres dins l'Iglesia.

Aquell homo quant va veure que la còsa tornava tant fosca; es capellans que cantavan tant llastimós; y el séu señó que plorava, se posá molt alèrta; però, quant sentí s'estruendo des fas, pensant que llavò era hora de jugá es tot, per tot, se vá cuadrá; y girantsè à son señó amb sos puñs estrets, digué:

—¡¡Señó!! aquí som jò, no tenga pò, de rès. Li assegur, que sa primera ténebra que passarà, tindrà mal temps si tench sòrt de ferirla.

**

—¿De quant no t'has confessat? (preguntá un confés à un atlolet qu'es volíà confessá.)

—D'es día que llauravam sa pastura.

—¿Y quant llauràreu sa pastura?

—Un día qu'aregavam dos bous.

Y d'una pregunta à s'altre no 'n tregué trellat.

PRIMAVERA.

Quant l'hivèrn retut s'amaga
Dins la fosquetat del temps,
Llavòrs vé la primavera
Plena de flors y ramells.

Y tot lo trist torna alegre,
Y els tronchs mòrts van renasquent,
Y els arbres s'umplan de fulles,
Y los camps s'umplan d'aucells.

Y tot reviu còm reviva
Lo que réga el jardiner,
Y omnipotent se mòstra
L'invisible má de Deu.

MESTRE ESCRIVIU.

Se fa sèbre à tothom que s'haja descuydat de prendre el **Pronostich de L' Ignorancia** que el día de Pasco acabarà sa rebaxa des 25 per cent que tenen ara els pòchs que quedan.

Entre es dos Pascos se tornaràn à vendre à mitja pesseta cadascun, si 'n queda cap; y passat Cincogema, si al cas n'hi hagués, qualcun encara el qui 'l voldrà s' haurá de gratá sa butxaca.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Mal fà qui mal pensa.*
SEMBLANSES.—1. *En que té tróna.*
2. *En que dú porros-fuyes.*
3. *En que dú noticies.*
4. *En que té such.*
TRIANGUL.....—*Bandolé - Bandol - Bando - Band - Ban-jal-B.*
XARADA.....—*Re-li-gió.*
CAVILACIÓ.....—*Terradas.*
FUGA.....—*Una berganta brodava y heu tornava à desfè per teni feyna que fé quant s'estimat hey anava.*
ENDEVINAYA.—*Un para-rayos.*

GEROGLIFICH.

DEL ABAT

ECSEMÉ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla es Claustro de La Sèu à n'es Born?
2. ¿Y es fèrro-carril à sa Pòrta de Jesús?
3. ¿Y es vapor Mallorca à un rellòtge?
4. ¿Y sa fàbrica des cotó à un vapor?

P. M. A.

XARADA

Sa primera es animal
Qu'á s'hòmo serveix y guarda;
Sa segona notarás
Si amb gent de Pollènsa parles;
Si no ets llauger d'una y tres
A n'es cós fas pòca vasa;
A dins primera y segona
Quant tempestat amenassa
Sa barca des pescador
Espera que torn sa calma;
Si Persona que jò estim
A dins es lliit veitx postrada
Y está tercera y segona
Sent una pena que 'm mata;
Per molts d'infantons que tengues,
Y no heu tròbes còsa rara,
De tots podrà tan sòls un
Essè sa tercera y quarta;
Es méu tot si vòls pòls veure
Sempre y quant en tengues ganes
A cèrt punt de la ribera
De Mallorca nòstra patria.

M. H. y S.

FUGA DE VOCALS.

N.e.s.s.r.. .s.s.f. .s.v.d. h.m.n.
y n. h.y h. f. c.m.p.r.bl. .s. cr.st.n.

ENDEVINAYA.

Sense essè llibre tench fuyes,
Espines sense essè peix;
Y més que si jò me queix
Ha d'essè quant tú me cuyes.

P. M. A.

(Ses solucions dissapte qui vé si som plus.)

5 ABRIL DE 1884

Estampa d'En Pere J. Gelabert.